

„No, hlavne sa nenechajte učičíkať tým, že vám ťapkali kamaráti a spolužiaci,“ spustil expert.

„Daniela, Jáchym, vy si musíte vyjasniť, čo chcete. Každý mieri- te inam. Vy, Jáchym, ste romantický rocker, Danielu baví pop. Cel- kový dojem: zmätok. Takto ste nepoužiteľní. Každopádne o vás viem. Pracujte, pracujte. Dovidenia, pani Nosková, pán Nosek, Daniela, Jáchym.“

A pratal sa preč.

No to bola studená sprcha.

Oco mlčal, hľadel do zeme. To znamenalo, že s Macháčom sú- hlasil.

Mama sedela a mala ústa otvorené ako vjazd do cementárne.

Jáchym bol celkom bledý.

„Čo si myslíš, ten, ten...“ syčal.

„Dany, kedy máte ďalší koncert?“ zaujímal sa tato. Chcel odvieť pozornosť na inú tému, aby sme sa spamätali. Bol zlatý.

„O dva týždne hráme znova tu, aspoň nám to slúbil majiteľ. Neho- vor, že plánuješ opäť prísť,“ ozvala som sa naoko začudovane a poba- vene, ale bolo to krčovité. Musela som dookola myslieť na Ma- cháčove slová.

Sme nepoužiteľní...

„Keď to pôjde, dorazím a myslím, že mama takisto,“ odvetil tato.

„Bfíf, ten nás teda zvozil,“ otriasla som sa.

„No, asi spravil to najlepšie, čo mohol,“ prehlásil najprv obo- zretne, ale napokon pomerne rozhodne tatko.

„Prd! Mal Danielu a Jáchyma povzbudiť, nie ich odpísať!“ roz- čúlila sa mama. „Možno mu boli tie dva litre málo...“ ušlo jej.

„Čože?!“ vybuchla som, otec iba zdvihol obočie.

Mohlo mi to napadnúť. Mama ho podplatila!

Sčervenela som a chcela ihneď odísť, ale tato ma chytil za ruku. Vytrhla som sa mu a mierila preč, niekam k Žofke, ktorá nás pozorova- vala obďaleč.

„Mne sa snáď sníva, Žofi! Počula si to?“

„No,“ pritakala Žofka. „Chcela vám pomôcť.“

„Ako to, pomôcť?“ vyštekla som.

Ale Žofka prísne ukázala rukou k stolu.